Ekstravaganca: od reklam do lirike

Gregor Butala

Za festivalsko sekcijo Ekstravaganca bi težko trdili, da se je začela kaj posebno »ekstravagantno«, saj uvodna dva filma, prikazana v omenjenem programskem sklopu, pravzaprav nista vsebovala nič takega, kar bi ju izraziteje razločevalo od celote festivalskega programa. Še posebno to velja za prvenec Gena Sekigučija *Način preživetja 5+*, ki je sicer res nekoliko »odbita« in na trenutke malce bizarna komedija, a bi se lahko, denimo, prav tako vrtel tudi v Perspektivah. Nekaj podobnega je mogoče reči za dramo *Veliki pok ljubezni* kultnega japonskega režiserja Takašija Miikeja; ta resda velja za enega bolj ekstravagantnih sodobnih filmskih avtorjev, vendar si je takšen sloves pridobil predvsem z izdelki, ki so bili precej bolj »nenavadni« od tokrat videnega. To seveda nikakor ne pomeni, da sta ta filma slaba, zdi pa se, da »ekstravaganca« letos (znova) označuje predvsem prerez sicer zanimivih filmov vzhodnoazijske produkcije, ki morda nekoliko – ali pa tudi ne – odstopajo od »festivalskega mainstreama«. Kar je za pravo »ekstravagantnost« morda vseeno premalo, saj so daljnovzhodne kinematografije (z njihovimi bolj svojevrstnimi predstavniki vred) pravzaprav ljubljanskemu občinstvu – tudi po zaslugi Liffa – že precej znane. Za izdatnejšo mero čudaštva bo letos očitno poskrbela zlasti razvpita Palfijeva *Taxidermija* (edini neazijski film v tem sklopu), pa čeprav sta ogleda vsekakor vredna tudi oba preostala filma iz sekcije, torej »grozljivka« *Gostitelj* ter akcijski *Volitve*, ki nakazujeta, da je Ekstravaganca (ne glede na rahlo zavajajoče ime) po kakovosti izbranih filmov nedvomno eden najskrbneje oblikovanih delov festivala.

Kakor koli že, *Način preživetja 5+* je postal kar nekakšen hit prvih dni festivala: režiser Sekiguči in scenarist Taku Tada, avtorja vrste uspešnih reklamnih spotov, sta v svojem prvem celovečercu na všečen in malce nadrealističen način zmešala hiperestetizirani kič, duhovite stilistične prijeme in na trenutke že skoraj absurdno prepletanje petih posameznih zgodb, ki spominja (in to ne le zaradi Vinnieja Jonesa v vlogi poklicnega morilca) na groteskne gangsterske komedije Guya Ritchieja, le da so junaki filma večinoma navadni ljudje – ki pa se znajdejo v tem bolj nenavadnih situacijah. Film večino časa zelo vešče krmari med različnimi žanri, med satiro in metafiziko, med vizualnimi bravurami in prismojenimi domislicami, sape mu nekoliko zmanjka le proti koncu (ob malce medlem razpletu), kar pa celostnega vtisa ne pokvari.

Za »trde« privržence Takašija Miikeja pa je bil *Veliki pok ljubezni* morda celo rahlo razočaranje – gre sicer za povsem spodoben film, v katerem pa ni zaslediti tistega črnega humorja, večplastnih metafor in formalnih domislic, značilnih za nekatera najbolj znana dela tega avtorja. S to skorajda lirično dramo o mladoletnih zapornikih se Miike predstavi v nevsakdanje poetični luči, zdi pa se, da se film kljub bogatemu simbolizmu in premišljeni fotografiji nekaterih tematskih stalnic iz režiserjevega opusa (erotika, krivda, skupnost) dotakne na nekoliko plitvejši ravni (ali vsaj bolj premočrtno), kot smo bili tega navajeni.